

Twée gedichten

GRIET MENSCHAERT

1 juni 2009

In mijn stilstaande auto
op de Lage Vleutweg,
de ramen open,
zelfs de deur aan de rechterkant wagen-
wijd, terwijl de populieren op
eigen hoogte fluisteren dat het
steeds harder regenen zal.

*De engel en de mens zijn
beiden onbereikbaar,
schizofrene schetsen van elkaar.
De een zoekt de ander in zichzelf.
De ander vreest de een in ieder ander.*

Het stof van de Lage Vleutweg
als lichaam van oneindige deeltjes
net als de tranende zachte druppels,
de rikkende fietsraderen,
de zoete medezielen die af en toe
langs schuifelen van
knooppunt weg naar knooppunt toe.

Ik stap uit, gooi
de deur dicht, groet een vaag tiep op de fiets
en draal naar boven
met mijn blik en mijn
gedachten, terwijl mijn voeten in het stof verzinken;
de satijnen Lage Vleutweg met diepe
teugen drinken.

Ik zoek een vogel uit die ik wil zijn,
loop tot de eerste open plek rechts en keer
mijn rug naar de regen –
zo heb ik wind mee en de volle vlakte gevoeld.
De bladeren sissen als de boter vanavond
ik word lekker stof en plak
van veel ontroering, van liefde maar ook
wat menselijk ongemak.

Avondlijk

tegen de boom zonnend
de kat in het gras sponnend:
even helemaal niets
aan de hand.

De tijd viel stil in de tent
op het land.

Schurende stieren die tussen
hun tralies de jeukende nek
vierden, hielden ons nog even op

en dan werd het heilig wat
aan het Sint-Cathalijnepad.

De Dommel kronkelde algauw
in een diepe nachtelijke kou

tot exotische kelen multistereëel
de dag inluiden als een
licht euforisch begin.

De stad is niets hier tegenin.